

JENNIFER KILLICK

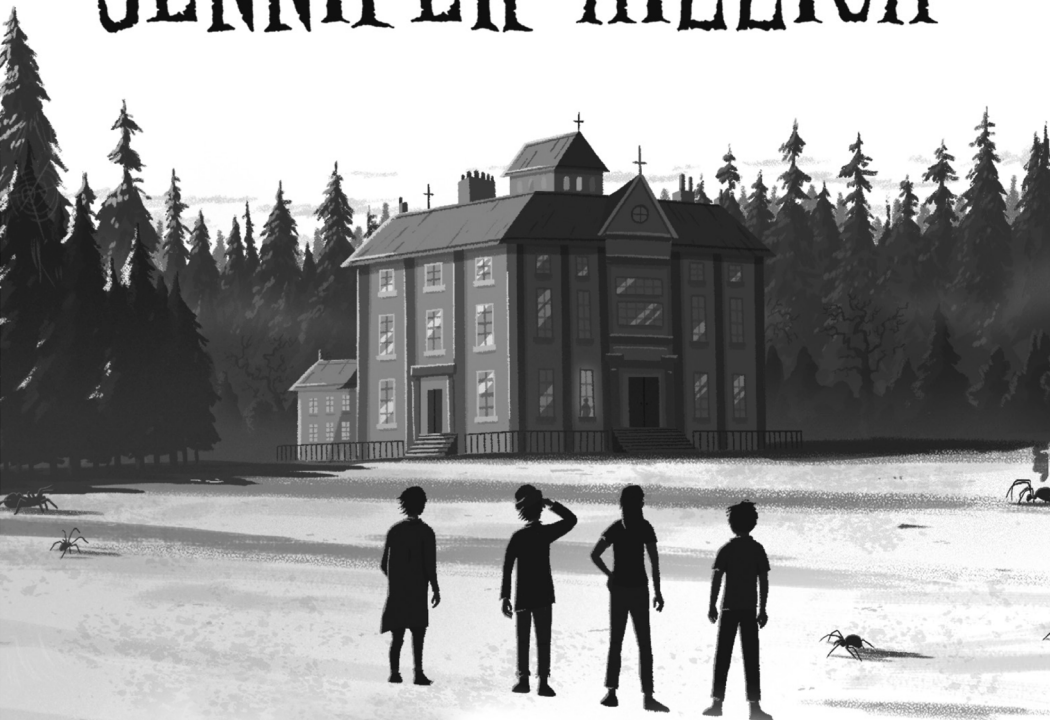
VERTAALD DOOR THOMAS OLDE HEUVELT

GRIM WOOD

NABLIJVEN WAS NOG NOOIT ZO ANGSTAANJAGEND!

JENNIFER KILLICK

GRIM WOUDE

UITGEVERIJ
De Fontein
JEUGD

HOOFDSTUK 1

LOSERCLUB

Er zijn weinig dingen erger dan school, maar school op zaterdag is er één van. Water druppelt uit de bomen, die als oude schildwachten het pad naar de gesloten hoofdpoort bewaken. Ze omlijsten het hele schoolterrein, tot aan het Grimwoud aan de achterzijde. Ik vraag me af op hoeveel strafcorveeërs ze al hebben neergekeken. Op hoeveel groepjes kinderen die met tegenzin de grindweg op slenterden en liever op iedere andere plek hadden willen zijn. Een ijzige druppel valt van een laaghangende eikentak en druipt via mijn nek de kraag van mijn trui in. Maar dan zie ik de anderen verderop al wachten – alle drie – dus geef ik geen krimp. Als ik de poort heb bereikt probeer ik uit alle macht oogcontact te vermijden.

‘Echt, ik zou nog liever dood zijn,’ zegt Hayley. Zonder op te kijken weet ik dat zij het is, want zij kraamt altijd dit soort onzin uit.

‘Echt?’ grinnikt iemand. Het is Gus, het gekke joch wiens leven heel andere regels lijkt te volgen dan dat van ons. Welke regels? Geen idee. Hij is zo onvoorspelbaar als een hond in een veld vol eekhoorns. Chaos op twee benen, dus. ‘Dit is een moeilijk kloterige manier om je zaterdag mee door te brengen, maar dood is volgens mij nog altijd erger.’

‘Natuurlijk,’ snauwt het andere meisje. Naira. Bekrompen, een streber, altijd perfect, aan de oppervlakte dan. Showt nogal met haar genialiteit, zodat anderen zich al snel waardeloos voelen. ‘En even voor de duidelijkheid: geen woord tegen mij vandaag. Geen van jullie. Ik wil niks met jullie losers te maken hebben.’

Gus lacht.

‘Als wij losers zijn, Naira,’ zegt Hayley, ‘dan heet ik je welkom bij de club.’

‘De Loserclub!’ joelt Gus. Hij springt op en grijpt zich vast aan een tak, waardoor een douche van druppels op ons neerregent. Naira gilt en Hayley vloekt. Beiden slaan naar de druppels alsof ze door wespen zijn gestoken.

Ik laat het water van mijn gezicht lopen, geprik-

keld door de gedachte dat het er zojuist een epische reis op heeft zitten: helemaal vanuit de wolken boven ons hoofd, druppelend langs de takken, en ten slotte is het op mij geland. Ik kijk op naar Gus.

‘We zouden buttons moeten maken, jongens,’ zegt hij. ‘Ik heb van die mooie pennen, ik ga een logo ontwerpen. En we móéten eenvoudigweg een motto hebben.’ Hij zet een kakkerige stem op bij die laatste woorden.

‘Heb ’ns wat respect voor die boom, domkop,’ zegt Hayley. ‘Die is zowat een miljoen jaar oud. Als je die tak breekt, breek ik je arm.’

Hayley zet haar woede in voor goed en kwaad – ik heb de indruk dat ze er een enorme voorraad van heeft opgekropt, en het komt er altijd met veel poeha uit. Er zitten zelfgemaakte buttons op haar trui die vol trots laten zien dat ze vegetariër en LHBTI+-supporter is en dat vluchtelingen welkom zijn.

‘Het is alleen maar een vieze verzameling takken en bladeren,’ zegt Naira, terwijl ze omhoogkijkt en haar haar gladstrijkt.

‘Ik weet dat we geen vrienden zijn, Naira, maar het doet pijn dat je me zo noemt.’ Gus laat de tak los en ik moet onverhoopt lachen, ook al was ik dat eigenlijk niet van plan.

‘O, dus hij luistert wél mee,’ zegt Hayley met haar

handen in de zij, alsof ze zojuist een wedstrijd heeft gewonnen.

Gus spert zijn ogen open en hij grijpt Hayleys arm vast. 'Wow. Hebben bomen oren?'

'Ze bedoelt *loner boy* daar.' Naira knikt naar mij. 'Onze tafel-omkieper.'

'Moet jij zeggen, dienbladgooier,' zeg ik. 'Ik dacht toch echt dat jij begon.' Ik heb meteen spijt dat ik mijn mond heb opengedaan. Net als dat ik er spijt van heb dat ik na nog geen drie maanden in de brugklas betrokken ben geraakt bij wat de rest van de school de 'Grimwoud Kantinerel' noemt. Oké, 'rel' is misschien overdreven, maar ik snap best waarom we hier allemaal zijn. Strafcorvee op zaterdag. Nou ja, de rest mag denken wat ze willen, ik hou me er verder buiten. Ik hoef alleen maar de komende vier uur door te komen.

Ik hoor iemand fluiten en kijk op naar de poort. De beheerder komt ons tegemoet geslenterd met een bungelende sleutelbos.

'Eindelijk,' zegt Naira. 'Laat ons erin, wil je? Dan hebben we het maar gehad.'

'Zo, die heeft haast.' De beheerder glimlacht, terwijl hij een sleutel kiest en in het slot steekt.

'Ze weet toch dat ze hetzelfde heeft geflikt als wij?' fluistert Gus tegen Hayley, luid genoeg dat we het allemaal kunnen verstaan.

‘Kweenie,’ zegt Hayley. ‘Met Naira weet je ’t nooit. Volgens mij kent niemand haar echt.’

‘Heet ze eigenlijk wel echt Naira?’ mompelt Gus, meer tegen zichzelf dan tegen ons, als we de oprijlaan op lopen. *Knerp-knerp* in het grind. Naira loopt stug voorop, Gus volgt een paar meter achter haar met Hayley aan z’n zij, die haar ogen op haar telefoon heeft gericht. Ik sluit de rij af en overweeg of ik me zal omdraaien en wegrennen. Maar dan zie ik een kever op mijn mouw, die met de regen van de tak moet zijn gevallen. Ik laat ’m over mijn vinger kruipen en zet hem voorzichtig terug op de stam van de dichtstbijzijnde eik. Terwijl-ie zich stilhoudt om zijn nieuwe omgeving in zich op te nemen, hoor ik de schoolpoort achter me dichtslaan, gevolgd door een *klang* als de beheerder hem op slot draait. Ontsnappen? Kans verkeken.

‘Meld je bij de administratie,’ roept de beheerder. ‘Meneer Canton wacht daar op jullie. Sterkte.’ Hij begint weer te fluiten, schel en helder. Het is een bekend deuntje, maar het schiet me niet te binnen waarvan ik het ken, en daar wil ik me ook niet druk om maken. Geen van ons draait zich om voor een dankjewel.

Het Grimwoud College is een vreemde plek: een mix van oud en nieuw, historisch en modern, zowel in uiterlijk als gevoel. De receptie en de kantoren be-

vinden zich in het oude landhuis, een imposant gebouw dat je best mooi had kunnen noemen – als het tenminste geen school was geweest. Beeld je paarden-wagens in, dames met hoeden en heren met hoge laarzen en van die frutseloverhemden, en je snapt wat ik bedoel.

Achter het gebouw bevinden zich een kas en een siertuin, maar alleen zesdeklassers en docenten mogen daar komen. Oké, zeg tegen mij dat ik ergens niet mag komen en natúúrlijk wil ik het dan zien, maar toen ik een keer op het dak van het wetenschapsgebouw klom, kon ik er een blik op werpen. Ik zag bolvormige struiken, een vijver met een fontein en een hele zoi debiele zesdeklassers die niet doorhadden dat ik ze uitlachte. Nu hoef ik er niet meer heen. Het is het soort plek waar in films een huwelijk of een moord plaatsvindt. Een van beide. Je zou denken dat ze zo'n plek voor iets leuks zouden gebruiken, maar de eigenaar was blijkbaar een of andere brave weldoener en dus werd er een schóól van gemaakt, voor de plaatselijke jeugd.

De rest is er stukje bij beetje bij gebouwd toen de school groeide, waardoor elk gebouw een eigen stijl heeft. Niks past echt bij elkaar. Niks sluit op elkaar aan. En weet je wat helemaal random is? Dat ze díéren hielden toen het landgoed nog van een of andere rijkard was, en dat de school die heeft ge-

houden. Of nou ja, de dieren van toen zijn natuurlijk allang dood, maar ze hebben nog steeds varkens en kippen voor het ‘welzijn van de leerlingen.’ Mijn favoriete plek is de varkensstal.

De administratie zit beneden in het betonnen hoofdgebouw waar de klaslokalen zijn. Vanbuiten ziet het eruit als een gevangenis of een ziekenhuis, plekken waar ik vandaag ongeveer even graag zou willen zijn als hier. Meneer Canton staat al op ons te wachten. Er was ons gezegd dat we onze gymkleding en sportschoenen moesten dragen voor ‘buitenactiviteiten’ – geen verdere uitleg. Meneer Canton zelf draagt een pijnlijk net trainingspak, een T-shirt en ouwelullengympen waarvan hij duidelijk denkt dat ze cool zijn (dat zijn ze niet). Hij heeft een petje op en een klembord in zijn hand.

‘Goeiemorgen, meneer Canton,’ zegt Naira met een brede glimlach. Ugh, perfect als altijd. ‘Sorry dat u uw zaterdagochtend moest opgeven om onze volkomen gerechtvaardigde TRANS-itie-sessie te begeleiden.’

‘Goedemorgen allemaal! Inderdaad, jullie transitie naar het rechte pad. En wat een prachtige dag is het daarvoor,’ tettert hij stuiterend.

‘Gaan we een tochtje maken op uw jacht?’ zegt Gus met een deftig accent dat dat van meneer Canton nabootst. ‘Of misschien een stevig potje lacrosse spelen?’

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Dreadwood*

Verschenen bij Farshore, een imprint van
HarperCollinsPublishers

© 2022 Jennifer Killick

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Thomas Olde Heuvelt

Omslagafbeelding: Tom Clohosy Cole

Omslagontwerp: Tom Clohosy Cole / Caren Limpens

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7047 8

ISBN e-book 978 90 261 7048 5

ISBN audioboek 978 90 261 7049 2

NUR 283